

1. EEN INSLUIPER

Geruisloos gaat de deur op een kier open. Twee ogen gluren de kamer in. In de ruimte, waar alleen wat flauw licht van de halve maan naar binnen valt, ligt een oude man te slapen. Het is stil op zijn rustige ademhaling en af en toe een kort snurkje na.

De deur wordt behoedzaam iets verder geopend. Een van de scharnieren piept. De rustige ademhaling in de kamer stopt heel even. Dan gaat deze weer in hetzelfde kalme tempo verder. Onhoorbaar glipt een schim naar binnen en zet de deur achter zich op een kier. De gedaante sluipt verder richting het bed waar de oude man van zijn nachtrust geniet. Hoewel ... het is een warme dag geweest en de temperatuur is nog niet veel gedaald. Het bezwete gelaat van de man glimt in het flauwe maanlicht. De indringer maakt dat weinig uit. Hij is hier met een ander doel dan zich druk te maken om de oude man. Zijn ogen zijn goed gewend aan het duister waardoor hij voldoende kan onderscheiden. Naast het bed buigt hij zich voorover. Bij deze beweging kraakt er een plank onder zijn voeten. Hij blijft meteen stokstijf staan. De oude man beweegt en draait zich zuchtend om. Het bed kraakt. Van dat gerommel maakt de schim gebruik en hij sluipt vlug een paar stappen verder om daar af te wachten wat de oude man gaat doen. Even is het weer stil. Dan mompelt de oude man iets onverstaanbaars en is er het doffe geruis van een deken te horen in het bed.

Ineens klinkt er een schel geluid. De indringer beseft wat dit betekent. De oude man heeft hulp ingeroepen! Hij weet dat er

hoog boven het bed een bel hangt waaraan een koord is bevestigd. Hij weet ook dat er nu snel iemand zal komen. De oude man is zo hulpbehoevend dat hij niet alleen zijn bed uit kan komen. Snel spiedt de insluiper om zich heen en laat zich in de kleine ruimte tussen het hoofdschot van het bed en de muur zakken. Niets te vroeg, want hij ziet door de kier van de nog een klein beetje openstaande deur het licht van een olielampje naderen. Er schrijdt een donkere, oudere vrouw de ruimte in en ze loopt naar het bed van de bejaarde heer.

‘U had geroepen ...’ fluistert ze.

‘Help me overeind’, zegt de man.

Er klinkt wat gemompel, gerommel en gekraak in het bed. Dan ineens hoort de schim achter het bed geklater in een pot. De oude heer zucht een paar keer diep.

‘Bent u klaar?’ vraagt de vrouw, die kennelijk belast is met de zorg voor de oude man.

De man murmelt onverstaanbare woorden en laat zich weer achterover zakken in een dik kussen. De vrouw slaat de deken over hem heen. Dan ziet de schim van achter het bed dat het licht van de olielamp zich weer verwijderd. Hij wacht nog een tijdje tot de ademhaling van de oude man weer rustig wordt en alles erop wijst dat deze weer in slaap is gezakt.

De gedaante komt voorzichtig overeind en buigt opnieuw bij de stoel naast het bed, waar wat kleding op ligt. Behoedzaam glijdt zijn hand in een van de zakken van een vestje, maar komt er leeg weer uit. In de andere zak heeft hij meer succes. Tevreden stopt hij het gevonden voorwerp in zijn eigen broekzak en komt weer overeind.

Heel even staat hij stil en loert naar de roerloze gedaante op het bed. Bij het schaarse binnenvallende licht ziet hij het gezicht van de oude man met de gesloten ogen.

Dan wendt hij zijn blik af en sluipt weer naar de deur. De vrouw

heeft deze achter zich dichtgetrokken en dus moet hij de deur weer uiterst voorzichtig openen. Maar niet veel later staat hij buiten de slaapkamer en loopt hij voorzichtig de gang door, tot hij stil blijft staan bij een deur aan de andere kant. Vlug glipt hij naar binnen, drukt de deur achter zich dicht en schuift aan de binnenzijde een grendel voor de deur.

Dan loopt hij naar het enige bureau dat er staat en strijkt een lucifer aan om er vervolgens een olielampje mee te ontsteken. De ruimte wordt verlicht. Hij loopt om het bureau heen en kijkt even naar de laden die zich aan deze zijde zowel links als rechts van de bewerkte eiken bureaustoel bevinden. Hij zet het olielampje voor zich neer en grijpt het voorwerp dat hij zojuist bij de oude man heeft meegenomen uit zijn zak. Het is een sleutel die op een van de sloten moet passen, weet hij, en probeert het slot rechtsboven. Alle vier de laden, die zich onder elkaar bevinden, probeert hij, maar zonder resultaat. Hij fronst zijn wenkbrauwen. Dan probeert hij de andere kant en begint ook daar bovenaan. Tot zijn opluchting draait de sleutel bij het onderste laatje om en kan hij de lade opentrekken. Hij grijpt de olielamp van het bureau en ontdekt slechts één witte, dichte enveloppe. Heel even vernauwen de ogen van de indringer. Hij loert om zich heen. Tegen de zijwand staat een kast met boeken en papieren. Hij loopt ernaartoe en begint te zoeken. Uiteindelijk lijkt hij te hebben gevonden wat hij nodig heeft. Een andere enveloppe. Snel loopt hij terug naar het bureau en past de nieuwe enveloppe op de andere. De nieuwe enveloppe is iets kleiner, ziet hij. Hij pakt een mes van het bureau dat als opener dienstdoet en opent de enveloppe die hij uit de bureaulade heeft gehaald. Er zitten enkele beschreven papieren in. Hij laat zich op de stoel zakken en leest de met keurige en sierlijke letters geschreven tekst bij het licht van de olielamp. Bij het lezen komt er een verbaasde trek op zijn gezicht die al snel verandert in een grimmige. Hij leest de papieren van het begin tot

het eind en laat zich dan tegen de rugleuning van de stoel zakken. Nijdig bijt hij op de nagel van zijn duim en staart voor zich uit. Dan wrijft hij een keer onder zijn neus en stopt de papieren in de nieuwe enveloppe. Althans, dat probeert hij zo goed en kwaad als dat gaat. De enveloppe blijkt echt te smal voor de papieren. Hij haalt ze eruit, vouwt ze een keer dubbel en stopt ze opnieuw in de enveloppe. Daarna plakt hij de enveloppe weer dicht en legt hem in de lade, waarna hij die dichtschuift en op slot doet.

Nu moet hij de sleutel weer terugbrengen. De oude man wordt deze keer niet wakker en niet veel later sluipt de insluiper heimelijk de grote woning uit. Eerst frisse lucht! Het kookt in hem van ergernis.

Vanachter een raam kijken een paar donkere ogen zijn in het maanlicht duidelijk zichtbare gestalte na.

De frisheid van de nacht verkoelt zijn verhitte innerlijk enigszins. Als hij zich een eind van het huis heeft verwijderd, staat hij stil en haalt een keer diep adem. Met zijn rug tegen een boom staat hij te peinzen. Hoe nu verder? Weer kluift hij aan zijn toch al veel te korte vingernagels.

Wat als hij dit niet had geweten? Dan zou het op een zeker moment wel eens te laat kunnen zijn. Nu kan hij nog maatregelen nemen. Inderdaad: maatregelen nemen. Dat is het! In zijn hoofd zet hij snel een plan in elkaar. Nu de uitvoering nog. Dit moet lukken. Anders zal het voor hem een vreselijke strop zijn. Hij moet er niet aan denken. Hoe kon het toch zo ver komen met de oude heer!

Nadat hij enige tijd tegen de boom heeft gehangen, duwt hij zich weer van de stam af en loopt terug richting het statige huis. Hij voelt zich aardig afkoelen, zowel letterlijk als figuurlijk. Iets opgeluchter dan hij de woning verliet, sluipt hij weer naar binnen. Nu moet hij ongezien in bed zien te komen. Normaal is er op dit tijdstip niemand in dit huis aan de wandel, maar je zult net zien.

Omzichtig loopt hij via de keuken en een gang naar zijn slaapkamer, kleedt zich uit en kruipt onder de deken. Het duurt nog lang voordat de slaap het van hem wint.